

ΚΟΣΜΙΑ ΚΑΙ... ΜΗ

Γράφει και επιμελείται ο Γιώργος Χατζηβασίλης

«ΦΟΒΟΥ ΤΟΥΣ ΚΟΛΑΚΕΣ ΚΑΙ ΔΩΡΑ ΦΕΡΟΝΤΑΣ»

Αλλάζει σελίδα η ιστορία τού παροικιακού Τύπου

ΜΕΡΟΣ Δ'

Θα το ξαναγράψω για να το εμπεδώσουν κάποιοι ότι αυτή η σειρά άρθρων μου δεν είναι βιογραφία τού Θεόδωρου Σκάλκου και γι' αυτό δεν ασχολούμαι με την ιδιωτική, ή οικογενειακή ζωή του, εκτός αν έχει σχέση με τις επιχειρηματικές του δραστηριότητες, επειδή ο Σκάλκος χρησιμοποιούσε την οικογένειά του στις επιχειρήσεις σαν ασπίδα προστασίας του. Απλά γράφω αυτό που λέει ο τίτλος, την αλλαγή σελίδας στην ιστορία τού παροικιακού Τύπου, χωρίς τον πρωταγωνιστή του τα τελευταία 50 χρόνια.

Μετά το άδοξο τέλος τής «Ελληνικής Φωνής» και ενώ οι άλλοι συνάδελφοι είχαν βουλευτεί με τον ένα τρόπο ή τον άλλο, ένα βράδι δέχτηκα την επίσκεψη τού Σκάλκου για να μου ζητήσει συνεργασία στη δημιουργία ενός τμήματος στοιχειοθεσίας των εφημερίδων που τύπωνε, αλλά και για να εξυπηρετήσει άλλες εφημερίδες που χρειαζόνταν αυτή την υπηρεσία. Γνώριζε πως μελέτησα το θέμα τής φωτοστοιχειοθεσίας και δέχτηκα την πρόταση με έναν όρο, ότι αν υψώσει την φωνή του σ' εμένα θα είναι η πρώτη και τελευταία φορά γιατί θα παραιτηθώ, όπως και έγινε. Αρχίσαμε τη νέα επιχείρηση με ένα παλιό μηχανήμα φωτοστοιχειοθεσίας που μάζευε σκόνη σε μια αποθήκη, στην αρχή μόνος μου με τη βοήθεια τής Τζόαν Μεσσάρη όποτε μπορούσε μετά τα άλλα καθήκοντά της. Υστερα χρησιμοποιήσαμε αυστραλέζες δακτυλογράφους, μέχρι που φτάσαμε σε σημείο όπου το μηχανήμα δεν μπορούσε να παράγει περισσότερα, ενώ υπήρχαν εφημερίδες που περίμεναν να τις εξυπηρετήσουμε.

Οπότε μου λέει ο Σκάλκος, «Γιώργο κάνουμε μια παλληκαριά, ν' αγοράσουμε μια μοντέρνα μεγάλη και γρήγορη μηχανή; Ψάξε να βρεις την κατάλληλη».

Βρήκα την κατάλληλη μηχανή, ταξιδέψαμε στο Λονδίνο για να την αγοράσει και ήταν η πρώτη μηχανή τού είδους της στην Αυστραλία.

Ομως το ανήσυχο μυαλό τού Σκάλκου είχε πετύχει και άλλες πρωτιές, όπως όταν μου ανέθεσε να δημιουργήσω γραφείο με ανταποκριτή στην Αθήνα και βρήκα ένα στο Σύνταγμα με πρώτη υπάλληλο την νεαρή τότε αδελφή τού Δημήτρη Τζουμάκα και όταν παραιτήθηκε, ενοικιάσαμε ωραίο άνετο διαμέρισμα στην Οδό Νίκης, δύο βήματα από την πλατεία Συντάγματος, που στέγαζε τον ανταποκριτή μας συνάδελφο Μάκη Ελυμπο. Στα γραφεία μας είχαμε εγκαταστήσει ένα μηχανήμα όπου οι ανταποκριτές μας δακτυλογραφούσαν τις τελευταίες ελληνικές ειδήσεις σε διάτρητη κορδέλλα και με την τηλεφωνική γραμμή πέρναμε στο Σίδνεϊ αντίγραφο που η μηχανή μας χρησιμοποιούσε για να τυπώσει τις ειδήσεις.

Ο «Κήρυκας» τότε ήταν η μόνη ομογενειακή εφημερίδα με γραφείο στην Ελλάδα και δημοσίευε αυθημερόν ελληνικές ειδήσεις, ενώ οι άλλες ομογενειακές εφημερίδες στην Αυστραλία περίμεναν ν' αγοράσουν αθηναϊκές εφημερίδες για ν' αντιγράψουν κείμενά τους.

Μια άλλη πρωτιά για τον ομογενειακό Τύπο ήταν το τυπογραφείο που εγκατέστησε στην Μελβούρνη για να τυπώνει εκεί την τοπική έκδοση των εφημερίδων του, αφού τις είχαμε ετοιμάσει στο Σίδνεϊ. Το τυπογραφείο αυτό ήταν και η αιτία για την σχέση του με τον Ρούπερτ Μέρντοκ επειδή τύπωνε τις εφημερίδες του όταν απεργούσαν οι τυπογράφοι του, αλλά αυτή η σχέση είναι άλλη ενδιαφέρουσα ιστορία...

Ο Σκάλκος θα πρέπει να ήταν ικανοποιημένος με τα επιτεύγματά του, ο «Κήρυκας» ήταν χρυσωρυ-

χείο και όλα δούλευαν ρολοί, μέχρι που ανακοινώθηκε η διάλυση τού γάμου του με την πρώτη σύζυγό του Ελένη και οι συνέπειες ήταν συγκλονιστικές. Μετά την αποχώρηση τής Ελένης Σκάλκου παραιτήθηκαν ο Γιώργος και η Τζόαν Μεσσάρη με την αδελφή τής Ελένης, Νίτσα, τέσσερα στελέχη τής επιχείρησης. Χωρίς τον Γιώργο Μεσσάρη να επιβλέπει τα πάντα και να διορθώνει τα κακώς κείμενα, χωρίς φωνές και καυγάδες, ο Σκάλκος πελάγωσε, αγρίεψε και άρχισε, ή μάλλον έκανε πιο σκληρό τον πόλεμο εναντίον πάντων με δημοσιεύσεις λιβελλών και συκοφαντιών. Στο χωριό μου λένε «κουτσοί στραβοί στον Άγιο Παντελεήμονα» και ο «Κήρυκας» δημοσίευε οικογενειακές και άλλες διενέξεις, επειδή κάποιον εγκατέλειψε η γυναίκα του, αδικήθηκε στην κληρονομιά κλπ., θέματα που δεν αφορούσαν την παροικία.

Ομως τα λιβελλογραφήματα έπληξαν και έντιμους συμπάροικους με άμεσο αποτέλεσμα την εμπλοκή του σε πολυδάπανες δικαστικές διαμάχες και καταδίκες με μεγάλες αποζημιώσεις για τα θύματα, που συνέβαλαν στην χρεοκοπία του. Κύρια αιτία, όμως, πιστεύω ότι ήταν η αγορά ενός τεράστιου τυπογραφικού συγκροτήματος, τόσο μεγάλου που όταν μού πρότεινε να εργαστώ εκεί αρνήθηκα και τελικά βρήκε μπροστά του τέτοια μεγάλα προβλήματα, που το εγκατέλειψε με τεράστιο οικονομικό κόστος.

Σ' αυτό το σημείο θα ήθελα να τονίσω πως ο Θεόδωρος Σκάλκος τιμωρήθηκε για τα λιβελλογραφήματα που δημοσίευσε και τα πλήρωσε ακριβά, ενώ οι συνένοχοί του πληρώθηκαν αδρά, ή έστω εξασφάλισαν ένα μεροκάματο με τις κολακειές και δουλοπρέπειά τους. Ο Σκάλκος, δεν είναι πια μαζί μας, αλλά οι λιβελλογράφοι κυκλοφορούν ανάμεσά μας.

Επι τού προκειμένου θα ομολογήσω πως δεν έχω «αγγελική ψυχή» και από τον κύκλο των γνωριμιών μου, μόνο ελάχιστοι φίλοι μου έχουν αγγελικές ψυχές και γι' αυτό τους/τις αγαπώ πολύ. Ούτε ο Θεόδωρος Σκάλκος είχε αγγελική ψυχή, αλλά ποιοί λένε ότι είχε; Οχι η οικογένειά του, που θα ήταν δικαιολογημένη μια τέτοια αγάπη για τον άνθρωπό της, αλλά οι συκοφάντες λιβελλογράφοι συνένοχοί του στον εξευτελισμό τής δημοσιογραφίας, επειδή χωρίς τη γενναιοδωρία τού Σκάλκου θα έπρεπε ν' αλλάξουν επάγγελμα.

Ο Σκάλκος δεν ήταν αφελής, γνώριζε πολύ καλά ποιοί ήταν οι καλοί υπάλληλοί του και τους εκτιμούσε, αν και δεν τους αγαπούσε, όπως γνώριζε τους άχρηστους που αγαπούσε επειδή ήταν κόλακες, αλλά δεν τους εκτιμούσε και τους εξευτελίζει δημοσίως. Ο Σκάλκος είχε πολλά ταλέντα, αλλά δεν μπορούσε να βάλει δυο λέξεις στη σειρά για να σώσει τη ζωή του, γι' αυτό πλήρωνε τους λιβελλογράφους που τού στοίχισαν εκατομμύρια δολάρια σε δικαστήρια και αποζημιώσεις, χώρια που κάθε δυο και τρεις ζητούσε συγνώμη από τα θύματά του στην πρώτη σελίδα τού «Κήρυκα». Οι άνθρωποι που πληρώνονταν για να τον προστατεύουν τον κρέμασαν και ας έλεγαν πως το έκαναν επειδή τάχαμ' τον... αγαπούσαν! Ομως, ο λύκος κι αν εγέρασε κι άσπρισε το μαλλί του, μήτε τη γνώμη άλλαξε μήτε την κεφαλή του. Πρώτα βγαίνει η ψυχή και μετά το κούι τού συκοφάντη, που ό,τι γράφει, δεν ξεγράφει, όσο κι αν θέλει να το παραγράψει. Ο κίνδυνος είναι πως αυτός που δεν αναγνωρίζει τα λάθη του είναι έτοιμος να τα επαναλάβει. Να ξέρει όμως πως εκείνοι που τα θυμούνται, δεν είναι έτοιμοι να του τα συγχωρήσουν.

ΤΗΝ ΤΡΙΤΗ ΤΟ ΤΕΛΟΣ: Ο «ΚΟΣΜΟΣ» ΚΑΙ Η ΧΡΕΟΚΟΠΙΑ ΤΟΥ ΣΚΑΛΚΟΥ